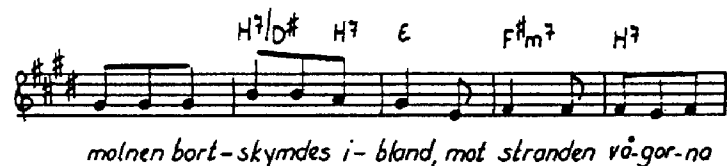
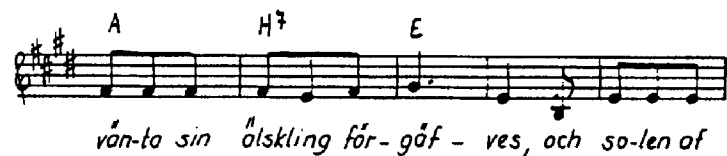

VID STRANDEN SATT ANNA MED BLOMMOR OCH BAND

(Erik och Anna)

Då hördes helt plötsligt en herremans röst,
Kom Anna, kom fly till mitt hjerta,
Ty här, vid mitt hjerta, du skall finna tröst,
Fly bort från din sorg och din smärta,
Hur länge än du vid stranden gråter,
Din Erik kommer ej mera åter,
På mörkblå våg.

Nej, — svarte Anna — hvar Erik än är,
Han kan inte glömma sin flicka,
Han lofvat att vara mig trogen och kär,
Hvart honom ödet må skicka,
Tills hem han kommer, jag kransar virar,
Vi då vårt bröllop så festligt firar,
I grönan lund.

Din Erik är borta, — var herrmannens svar,
Kanske han på sjöbotten ligger,
Din Erik är fattig, han ingenting har,
Med tiden kanhända ni tigger.
Kom räck mig handen, vill du mig höra?
Jag dig som brud till mitt hem skall föra,
I gyllne sal.

Min Erik, — sad' Anna — är fattig men huld,
Jag honom blir trogen i döden,
Min kärlek ej väges med silfver och guld,
Ej håller jag fruktat för nöden,
Vår kärlek lättar nog tiggastafen,
Om Erik är död vi förenas i grafven,
På mörkblå våg.

Då hördes helt plötsligt en sjömans sång,
En båt lade till invid stranden,
Vid Annas sida han stod med ett språng,
Och räckte förtroligt ut handen.
Ett utrop hördes och nu i famnen,
Vår sjöman låg i den ljuftva hamnen,
I grönan lund.

Min älskade Anna, så sjömannen sad,
Här har du din Erik nu åter,
Nu eger jag guld och är lycklig och glad,
Tork bort dina tårar, du gråter.
Till eget hem jag nu dig vill föra,
Och dig som brud jag vill lycklig göra,
I grönan lund.

Kort tid derefter ett bröllop stod,
Ej maken på länge man skådat,
Där vigdes nu Erik, en sjöman god,
Med Anna — Man hade uppbådat,
Båd fattig och rik till att kransarna vira,
Och fröjdas åt lyckan och brölloppet fira,
I grönan äng.

Reinhold Moberg